

klar over, om det ikke fremkalder et vist Misforhold eller en vis Ulighed mellem dem, der bor til Leje, og dem, der bor i egen Lejlighed. Men det er ogsaa et af de Spørgsmaal, man kan overveje nærmere, og som ikke er af nogen særlig principiel Betydning.

Det er jo rigtigt, som det blev sagt under Forhandlingerne i Gaar, og som der ogsaa staar i Bemærkningerne til Lovforslaget, at en Lov som den foreliggende har en betydelig økonomisk Rækkevidde og vil betyde en Forøgelse af Statens og Kommunernes Udgifter paa 19½ Mill. Kr. Netop fordi vi erkender de økonomiske Vanskeligheder, som vort Samfund befinder sig i, tør vi ikke gaa med til nogen Forhøjelse undtagen for de daarligst stillede, for dem, der ikke har anden Indtægt end Aldersrenten. Vi tror, de andre kan klare sig uden Forhøjelse, og man maa nu en Gang tage Hensyn til de Forhold, hvorunder man lever. Hvis de økonomiske Forhold er af en saadan Beskaffenhed, at det er nødvendigt at foretage en Indsnævring af Kredsen af Aldersrentenydere, vil vi ogsaa forhandle om muligvis at gaa til at skære Toppen af, saaledes at de, der sidder med de største Indkomster, ikke vedblivende kan faa Understøttelse. Jeg ved meget vel, at det Lovforslag, som det ærede Medlem Hr. Rode i sin Tid fremsatte — saaledes som det ærede Medlem Hr. Kragh sagde det i Gaar — gik ud paa at give Aldersrente til Folk, der havde en langt større Formue, ja, der blev vist i Gaar nævnt en Formue paa godt 57 000 Kr. Det er meget rigtigt, men man maa jo heller ikke glemme, at det Beløb, der kunde ydes til en Aldersrentenyder, der var i Besiddelse af en saadan Formue, var meget beskedent. Jeg vil ogsaa fremhæve, at de Radikales Lovforslag gjorde — ligesom det ærede Medlem Hr. Kraghs Forslag senere — Forsøg paa at fremme Opsparingslysten i Befolkningen, men der blev jo ogsaa sagt under dette Lovforslags Behandling, at det afgørende var ikke, hvor stor Formuen maatte være, men det, at man maatte have *noget* Formue, og at det hele var et Forhandlingsgrundlag. Man kan jo heller ikke i denne Forbindelse komme udenom, at de økonomiske Tilstande i vort Samfund var anderledes den Gang; end de er nu. Dette siger jeg

for at motivere vort Standpunkt: at vi godt kan tænke os Muligheden af, at det bliver nødvendigt at indsnævre Kredsen af Aldersrentenydere, idet det afgørende for os er, at de daarligst stillede faar deres Kaar forbedret, og til et Arbejde paa Forbedring i den Retning af den bestaaende Aldersrentelov vil man altid finde det radikale Venstre rede. Jeg er klar over, at man med Rette kan stille det Spørgsmaal, som jo ogsaa blev stillet i Gaar: Hvorfra skal Pengene komme? Man kan ikke gaa let hen her over; det er givet, at man, naar man staar som ansvarlig Lovgiver, nøje maa overveje, om Midlerne nu ogsaa kan skaffes til Veje. Men jeg er dog tilbøjelig til at tro, at hvis man holder den Linie, som jeg her har antydnet, saa vil Udgifterne ved denne Lov ikke blive større, end at de kan bestrides.

Jeg vil slutte med at udtale Haabet om, at det maa lykkes os her i Folketinget at samle et tilstrækkeligt Flertal for en Ændring af vor Aldersrentelov i Retning af at mildne Vildkaarene for de daarligst stillede gamle i vort Samfund. Med disse Bemærkninger kan jeg anbefale det foreliggende Lovforslag til en saglig og velvillig Behandling i det eventuelt kommende Udvalg.

Rahbek: Det er jo efterhaanden blevet Regelen, at vi mindst en Gang hvert Aar her i Tinget foruden ved den almindelige politiske Drøftelse under Finanslovbehandlingen skal behandle eventuelle Ændringer i Aldersrenteloven — et Forhold, der efter min Mening er uheldigt for alle de interesserede Parter. Det er det for den højtærede Finansminister, der jo her i Tinget har fremlagt en saakaldt ærlig Finanslov — og ved ærlig forstaar jeg en Finanslov, hvis Indtægts- og Udgiftstal saa vidt muligt skal svare til de faktiske Forhold, saaledes at man med god Grund kan vente, at disse Tal vil holde Stik, naar Regnskabet til sin Tid kommer til at foreligge. Men nu kommer den højtærede Finansministers Kollega Indenrigsministeren og fremsætter et Lovforslag, hvis Udgifter for Statskassen anslaaes til ca. 12 Mill. Kr., og man kan vist dristigt sige, at det ikke er for højt anslaaet, der er sikkert Mulighed for, at det kan gaa betydelig højere op. Dette er jo